

Arrest

nr. 106 706 van 12 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. LENTZ, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 september 2011 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 december 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 november 2012.

1.3. Op 11 januari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische Pashtoun te zijn van het dorp Barnarang, gelegen in het district Narang van de provincie Kunar. U liep er school tot de elfde klas. U verklaart dat uw vader twaalf jaar voor UNAMA (United Nations Assistance Mission to Afghanistan) gewerkt heeft als veiligheidsagent. Hiervoor zou uw vader ook nog actief geweest zijn in het Afghaanse leger. Op 17 oktober 2012 is hij met pensioen gegaan. U verklaart dat u in de tiende klas op school bevriend raakte met uw klasgenoot Fawad. Daarvoor had Fawad in Pakistan gestudeerd. Fawad is afkomstig van het dorp Shagaly op ongeveer 15 min wandelen van uw huis. Jullie gingen ook bij elkaar thuis op bezoek. U verklaart dat Fawad banden had met de taliban. In jullie vrije tijd sprak Fawad met u over de taliban. Hij vond ze goed en wilde dat u met de taliban zou samenwerken om de ongelovigen en de Amerikanen uit het land te verdrijven. U weigerde dit. Op een dag zei Fawad u dat hij een foto van u aan zijn talibanleider had gegeven en dat zijn leider gevraagd had dat u met hem zou meegaan en zou samenwerken met de taliban. U voelde zich bedreigd door Fawad en sprak hierover met uw vader. Uw vader rapporteerde dit in de maand hut (21 februari – 20 maart volgens de westerse kalender) aan de politie en Fawad werd diezelfde dag nog door de politie gearresteerd. Ongeveer drie dagen na zijn arrestatie kwamen de broer van Fawad en enkele andere talibanleden naar uw huis. Uw vader was toen al op de hoogte van de banden van Fawad met de taliban en zijn arrestatie, dus toen er aan de deur geklopt werd vroeg hij u om zich te verstoppen. Uw vader opende daarop de deur. De talibanleden vroegen naar u en zeiden dat u de taliban verraden had en dat hierdoor één van hun leden gearresteerd werd. Uw vader zei dat u die nacht niet thuis was. De taliban zeiden daarop dat zij zouden terugkomen en u zouden zoeken, vinden en vermoorden, omdat één van hun leden door uw toedoen gearresteerd werd. De volgende ochtend verliet u uw dorp en ging u met uw vader naar Jalalabad in de provincie Nangarhar. Uw vader sprak daar met een smokkelaar. U verliet Afghanistan op 22 hut 1389 (13 maart 2011). Vanuit Jalalabad reisde u via Iran en Turkije naar Griekenland. Na een verblijf van vierenhalf maand in Griekenland reisde u via Italië en Frankrijk naar België waar u uiteindelijk na een reis van zes maanden aankwam op 12 september 2011 en er één dag later asiel aanvraag. Twee dagen na uw vertrek kreeg de mullah van de dorpsmoskee een brief van de taliban. De brief was gericht aan de mensen uit het dorp. De taliban vroegen hen om u aan hen uit te leveren, omdat u hen verraden had. Twee van uw ooms langs moederszijde, Sardar Wali Faqir (O.V.Nr. 6887714) en Sangar Faqir (O.V.Nr. 6976331), vroegen na uw aankomst hier ook asiel aan in België. Beiden werden ondertussen omwille van andere problemen dan deze die u aanhaalde in Afghanistan, als vluchteling erkend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw rijbewijs, uw taskara (Afghaanse identiteitskaart), de taskara van uw vader, uw stemkaart en diverse foto's van uw vader en uzelf voor. De documenten die u in verband met het werk van uw vader voorlegt zijn de volgende: badge UNAMA, kaarten van de gezondheidsverzekering van uw familie, twee militaire kaarten, kaart omtrent een medaille, certificaat militaire studies, drie andere certificaten, twee aanbevelingsbrieven, brief GMC verzekering en een pensioenbrief. Daarnaast legt u nog een dreigbrief van de taliban, een aanvraag voor een taskara en twee brieven betreffende jullie eigendommen voor, inclusief de enveloppen waarin alles werd opgestuurd.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Er moet worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen uw recente problemen met de taliban in Kunar, waardoor uw besliste Afghanistan te verlaten, niet aannemelijk hebt gemaakt. Zo verklaart u dat u door Fawad, een klasgenoot die banden had met de taliban, gevraagd werd om zich aan te sluiten bij de taliban (CGVS, p. 10, 15). Uw kennis over Fawad en zijn banden met de taliban is echter zeer gebrekkig. Zo weet u niet waarom Fawad in Pakistan naar school geweest is (CGVS, p. 16). Dit is merkwaardig gezien u beweert dat u en Fawad goede vrienden waren (CGVS, p. 15). U verklaart enkel dat hij "misschien werkte en studeerde in Pakistan" en hij "misschien terugkeerde" naar Afghanistan, omdat Pakistan de Afghaanse vluchtelingen terugstuurde (CGVS, p. 16). Deze verklaringen zijn echter louter op vermoedens gebaseerd. U verklaart verder dat Fawad foto's van u gaf aan zijn leider bij de taliban. De naam van de leider van Fawad kent u echter niet (CGVS, p. 17). Ook weet u niet wat de activiteiten van Fawad waren bij de taliban. U verklaart dat u zijn functie bij de taliban niet kent en dat hij u over zijn activiteiten ook niet verteld heeft. Hij zou u enkel aangemoedigd hebben om bij de taliban te gaan (CGVS, p. 17). Wat u dan concreet voor de taliban zou moeten gaan doen of wat die samenwerking met de taliban dan zou gaan inhouden weet u evenmin. U verklaart dat Fawad daar niet specifiek over sprak (CGVS, p. 17). Het is echter niet geloofwaardig dat u niet weet wat de activiteiten van Fawad waren voor de taliban of wat u zou voor de taliban moeten gaan doen. Immers, Fawad zal in een poging om u ervan te overtuigen zich ook aan te sluiten bij de taliban u daarover ongetwijfeld verteld hebben. Zeker gezien u zich niet wilde aansluiten

(CGVS, p. 15). Daarnaast is het ook bevreemdend dat u verklaart dat Fawad u zei dat school niet nuttig was. Het is dan ook niet logisch dat Fawad zelf in Pakistan gestudeerd had en ook in Afghanistan nog naar een gewone school ging (CGVS, p. 17). U blijkt ook niet te weten of de familieleden van Fawad zoals zijn vader en broer ook aanhangers waren van de taliban (CGVS p. 17). Of Fawad ook andere jongeren aansprak over de taliban kan u evenmin verduidelijken. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de banden van Fawad met de taliban en uw rekrutering door hem.

Vervolgens verklaart u dat de dag na de arrestatie van Fawad enkele talibanleden en zijn broer naar uw huis kwamen om u te zoeken, omdat u de taliban verraden had (CGVS, p. 15). U kan echter op geen enkele wijze verduidelijken hoe de broer van Fawad of de taliban zouden geweten hebben wie Fawad had aangegeven bij de politie (CGVS, p. 20). Uw verklaringen hierover blijken immers louter op vermoedens gebaseerd te zijn. Zo verklaart u dat Fawad uw vriend was en hij misschien tegen zijn broer verteld had dat hij u wilde meenemen naar de taliban en eens Fawad gearresteerd werd, u dan door zijn broer als verdachte werd beschouwd (CGVS, p. 20). Gezien uw vader naar de politie ging om aangifte te doen van Fawads connecties bij de taliban is het echter ook merkwaardig dat uw vader daarvoor door de taliban niet werd aangepakt, maar dat ze enkel naar u op zoek waren (CGVS, p. 15, 18). Verder blijkt u ook maar weinig te weten over het lot van Fawad na zijn arrestatie, u zegt dat hij naar de gevangenis werd gestuurd maar had geen verdere informatie of hij op het moment van uw gehoor o het CGVS nog steeds was opgesloten (CGVS p. 18). U ging ervan uit dat hij nog steeds opgesloten zat. Gezien u nog contact had met uw vader na uw aankomst hier zou men toch verwachten dat u hierover meer informatie zou hebben.

Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat uw problemen met en uw vrees voor de taliban in Kunar niet aannemelijk zijn. U komt om die reden niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling.

De aangevoerde documenten vermogen niets aan bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara en die van uw vader kan hoogstens dienen als een bewijs voor jullie nationaliteit en identiteit. Deze worden echter niet in twijfel getrokken. Hetzelfde kan gezegd worden van uw rijbewijs, stemkaart, uw aanvraag tot een taskara en de voorgelegde eigendomsdocumenten. Zij vormen hoogstens een bewijs voor uw nationaliteit en identiteit, maar kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Daarnaast legt u nog diverse foto's van uw vader voor en een foto van uzelf. Deze foto's dragen echter niets wezenlijks bij aan uw asielrelaas en vormen geen bewijs van de problemen die u met de taliban in Afghanistan zou gekend hebben. Immers, volgens u is enkel uw vader te zien op de foto's en dit tijdens de uitvoering van zijn werk (CGVS, p. 9). Echter, de werkzaamheden van uw vader zijn niet de reden waarom u Afghanistan verliet (CGVS, p. 15). Ook verklaart u dat uzelf of uw familie nooit problemen hebben gekend met de taliban omwille van het werk van uw vader bij UNAMA (CGVS, p. 10). Om die reden en ook omwille van uw verklaring dat uw vader ondertussen gestopt is met zijn werkzaamheden bij UNAMA, wat ook blijkt uit de brief van UNAMA, kan dus besloten worden dat de diverse documenten die u voorlegt betreffende de werkzaamheden van uw vader niet relevant zijn voor uw asielrelaas en geen verband houden met uw persoonlijke problemen in Afghanistan en de reden waarom u Afghanistan verliet (CGVS, p. 6, 9, 15). Tot slot legt u nog een dreigbrief van de taliban voor (CGVS, p. 9). Hierbij moet worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde kunnen hebben als zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval gebleken is. Daarbij, uw kennis over de inhoud van deze dreigbrief is ook beperkt. Zo verklaart u dat de leider van de taliban deze brief zou geschreven en hebben, maar kent u de naam van deze leider niet. U vermoedt dat zijn naam misschien in de brief geschreven staat, maar weet het niet uit het hoofd (CGVS, p. 10). Gezien het belang van dit document voor uw asielrelaas mag echter van u verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van de precieze inhoud van dit document. Zeker aangezien u een opgeleide jongeman bent die zowel Pashtu als Dari spreekt kan men verwachten dat u meer moeite zou gedaan hebben zich te informeren over de inhoud van de brief. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder. Tot slot dient te worden vermeld dat er geen band bestaat tussen uw asielmotieven en deze aangehaald door uw beide ooms Sardar Wali Faqir (O.V.Nr. 6887714) en Sangar Faqir (O.V.Nr. 6976331) tijdens hun asielaanvragen. Elke asielaanvraag wordt individueel behandeld en indien er geen verband is tussen de asielmotieven is er geen reden om eenzelfde statuut toe te kennen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming kan het volgende worden vermeld. Uit uw verklaringen blijkt dat u hoewel u uit Kunar afkomstig bent over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad. U bent immers een opgeleide, jonge en gezonde

alleenstaande man (CGVS, p. 4). Bovendien spreekt u Pashtu en Dari, en heeft u een rijbewijs (CGVS, p. 4, 9-10). Deze vaardigheden zullen uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Uw vader bleek ook over voldoende financiële middelen te beschikken om uw reis naar Europa te betalen en jullie beschikken nog over diverse landbouwgronden die door landbouwers bewerkt worden (CGVS, p. 8, 14). Daarnaast zou u ook bekend zijn met de stad Jalalabad en er over een netwerk beschikken. Zo verklaart u dat u met u samen met uw vader soms naar Jalalabad ging en heeft uw vader ook een vriend in Jalalabad, die u zelfs hielp uw vlucht uit het land te regelen (CGVS, p. 12, 19). Daarbij, volgens uw oom Sardar woont uw tante Ogai ook in Jalalabad (CGVS Sardar Wali Faqir, p. 19). U beweert echter dat uw tante Ogai in Kunar woont, maar verklaart na confrontatie met de verklaringen van uw oom, dat het mogelijk is dat uw tante na uw vertrek naar Jalalabad is verhuisd (CGVS, p. 20). Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen met de taliban maakt u ook uw bewering niet aannemelijk dat u zich nergens anders in Afghanistan kan vestigen, omdat de taliban aan uw vader verklaard zouden hebben u overal te kunnen vinden (CGVS, p. 20). Er zijn bijgevolg dan ook geen aanwijzingen dat een hervestiging naar de stad Jalalabad in uw geval onredelijk zou zijn. In uw geval dient dan ook de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, meer bepaald in de stad Jalalabad, te worden beoordeeld. Hierover kan het volgende gezegd worden:

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het rechtsbeginsel van het recht op verdediging en op tegenspraak en van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: KB van 11 juli 2003).

2.1.1. Verzoeker meent dat artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 dient toegepast te worden wat niet correct werd gedaan door de verwerende partij, waarna hij het voornoemd artikel citeert. Verzoeker stelt dat krachtens artikelen 197, 198 en 199 van het Handbook on Procedures, onjuiste verklaringen niet op zich een voldoende reden zijn om de status te weigeren en heeft de interviewer de verantwoordelijkheid om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren. Hij meent dat

de commissaris-generaal *in casu* een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden.

2.1.2. Betreffende de kennis over Fawad en zijn banden met de taliban, stelt verzoeker dat hij niet precies weet waarom Fawad in Pakistan naar school is geweest, maar dat hij wel veel andere informatie over zijn vriend heeft, zoals over zijn familie, dat hij de naam van de vader en de broer, het beroep van de vader en de afkomst van Fawad kon geven, alsook dat Fawad een transfer student was en dat hij in Pakistan studeerde maar dat hij misschien terugkeerde omdat ze de vluchtelingen van Pakistan terugstuurden naar Afghanistan en dat hij een papier had van Pakistan dat hij daar in de 10de klas zat. Hij argumenteert dat hij de naam van de leider van Fawad niet kent maar dat wat hij laatstgenoemde deze naam nooit heeft gezegd, dat hij weigerde met de taliban te werken zodat Fawad geen redenen had om de naam van zijn leider te zeggen, dat Fawad de naam van de leider niet zou zeggen aan iemand die niet akkoord gaat om met de taliban te werken. Het feit dat hij niet concreet weet wat hij voor de taliban zou moeten gaan doen of wat die samenwerking met de taliban dan zou inhouden, is volgens verzoeker begrijpelijk aangezien Fawad hem enkel aangemoedigd had om bij de taliban te gaan en hij geweigerd heeft zodat er geen reden was om in detail te gaan. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen dienaangaande en verwijst naar het gehoorverslag.

2.1.3. Aangaande de arrestatie van Fawad, stelt verzoeker dat de leider van Fawad wel wist dat Fawad hem had aangemoedigd en dat het dus wel degelijk mogelijk was dat de broer van Fawad en enkele talibanleden hebben geweten wie Fawad had aangegeven bij de politie. Verzoeker stelt dat zijn vader drie weken na het gehoor bij het Commissariaat-generaal gedood.

2.1.4. Verder stelt verzoeker dat hij veel documenten heeft neergelegd, maar dat de commissaris-generaal meent dat deze documenten geen bewijs vormen van de problemen die hij met de taliban gekend heeft. Verzoeker argumenteert dat hij ook een dreigbrief van de taliban heeft neergelegd waarover de commissaris-generaal zegt dat verzoekers kennis over de inhoud van de dreigbrief te beperkt is, dat hij ook de naam van de leider niet kent. Verzoeker poneert dat hij tijdens het gehoor nochtans de inhoud van de brief heeft uitgelegd en de naam van de leider heeft gegeven. Verzoeker haalt enkele van zijn verklaringen uit het gehoorverslag aan en stelt dat hij dus wel de naam van de leider heeft gegeven, maar hetgene hij niet wist of dat de brief door hem geschreven was. Verzoeker stelt dat hij de inhoud van de brief heeft uitgelegd en de naam van de leider heeft gegeven, dat het niet in aanmerking wordt genomen, maar dat hij wel de informatie heeft gegeven, dat bovendien zijn naam in de brief staat, dat het Commissariaat-generaal zelf het belang van dit document voor zijn asielrelaas erkent maar dit document toch niet in aanmerking neemt, dat het zeer merkwaardig is en het Commissariaat-generaal een manifeste appreciatiefout maakt door de documenten niet in aanmerking te nemen. Verzoeker wijst er ook op dat hij nieuwe stukken neerlegt die nog niet vertaald zijn met verwijzing naar stuk 3 die hij benoemt als 'nieuwe documenten'. Hij verwijst naar het arrest *Singh et autres vs. Belgique* van 2 oktober 2012 van het Europees Hof van de Rechten van de Mens waaruit hij alinéa 103,104 en 105 citeert.

2.1.5. Betreffende een 'betere schuilplaats' voor verzoeker, stelt hij dat hij in de onmogelijkheid is een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad, dat de verwerende partij zegt dat hij een opgeleide, jonge en gezonde alleenstaande man is, dat hij een rijbewijs heeft en Dari en Pashtou spreekt en dat deze vaardigheden zijn kansen op de arbeidsmarkt zullen vergroten, maar dat hij alleen enkele keren naar Jalalabad is gegaan en zijn vader een vriend heeft die in Jalalabad leeft maar dat het geen reden is voor hem om in Jalalabad te gaan leven, dat er geen bewijs is dat verzoeker bij de vriend kan leven. Bovendien, stelt verzoeker, is het voor hem niet mogelijk om in Jalalabad te gaan leven omdat de taliban hem overal in Afghanistan kunnen vinden, dat hij helemaal niet in veiligheid is in Afghanistan, dat er een dreigbrief was van de taliban en als hij naar Afghanistan terugkeert, hij in gevaar zal zijn.

2.1.6. Tenslotte meent verzoeker dat Jalalabad geen veilige stad is en verwijst hiervoor naar verschillende artikels die dateren van 15 april 2012 en 2 december 2012.

2.1.7. Na citering van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker betreffende de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dat een grondig onderzoek betreffende de toepassing van het lettertje c van artikel 48/4 (van de vreemdelingenwet) had moeten geschieden, dat we in het nieuws zien dat er een ernstige bedreiging is van het leven van verzoeker in Afghanistan, waarna hij verwijst naar het perscommuniqué van 3 juli 2012 'La Belgique renvoie des personnes vulnérables vers l'Afghanistan'.

2.1.8. Concluderend volhardt verzoeker in zijn standpunt dat hij als vluchteling dient te worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en in ondergeschikte orde, de subsidiaire bescherming moet toegekend worden in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat in zulke context het uiteindelijke doeleinde van de asielprocedure niet uit het oog verloren mag worden, en indien het relaas samenhangend is en verzoeker in grote lijnen geloofwaardig kan beschouwd worden, hem het statuut dient erkend te worden of in subsidiaire orde de subsidiaire bescherming dient toegekend te worden. Verzoeker meent dat hij in staat was een doorleefd relaas te geven waarna hij paragraaf 203 van het 'Handbook on Procedures' citeert en stelt dat de Raad trouwens regelmatig naar dit beginsel verwijst in haar arresten om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een relaas. *In fine* van zijn verzoekschrift, vraagt verzoeker in meest ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.9. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker drie stukken zonder vertaling die hij benoemd als "Nieuwe documenten".

2.1.10. Ter terechtzitting legt verzoeker drie stukken voor die hij omschrijft als de vertalingen van de bij het verzoekschrift gevoegde stukken.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4.1. Waar verzoeker stelt, betreffende zijn kennis over Fawad, dat hij inderdaad niet precies weet waarom Fawad in Pakistan naar school is geweest, maar hij veel andere informatie over zijn vriend weet, dat hij informatie gaf over de familie van Fawad, zoals de naam van de vader en de broer, het

beroep van de vader, het feit dat Fawad van Shagaly in Kunar komt, dat hij ook meldde dat Fawad een transfer student was en hij in Pakistan studeerde maar dat hij misschien naar Afghanistan terugkeerde omdat ze vluchtelingen van Pakistan terugstuurden naar Afghanistan en hij een papier van Pakistan had dat hij in de 10^e klas zat daar, herhaalt hij zijn verklaringen doch weerlegt hij concrete motieven van de bestreden beslissing *'Zo verklaart u dat u door Fawad, een klasgenoot die banden had met de taliban, gevraagd werd om zich aan te sluiten bij de taliban (CGVS, p. 10, 15). Uw kennis over Fawad en zijn banden met de taliban is echter zeer gebrekkig. Zo weet u niet waarom Fawad in Pakistan naar school geweest is (CGVS, p. 16). Dit is merkwaardig gezien u beweert dat u en Fawad goede vrienden waren (CGVS, p. 15). U verklaart enkel dat hij "misschien werkte en studeerde in Pakistan" en hij "misschien terugkeerde" naar Afghanistan, omdat Pakistan de Afgaanse vluchtelingen terugstuurde (CGVS, p. 16). Deze verklaringen zijn echter louter op vermoedens gebaseerd.'*, niet, doch bevestigt deze motieven. In zoverre verzoeker aangeeft dat hij veel informatie wel weet, wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker bepaalde feiten over Fawad wel kent niets wijzigt aan de vaststelling dat verzoekers kennis over de redenen waarom Fawad in Pakistan schoolliep onbestaande is. Deze vaststelling, die steun vindt in het administratief dossier, wordt door verzoeker, zoals blijkt, niet met valabele argumenten weerlegd.

Ook verzoekers verklaringen omtrent Fawads woorden ter aanmoediging om de taliban te vervoegen zijn niet aannemelijk, nu verzoeker stelt dat Fawad hem vertelde dat ze jong waren en iedere moslim verplicht is om tegen de ongelovigen te vechten, dat de profeten dat deden, dat zij dit dus ook moeten doen en dat school niet nuttig is, terwijl Fawad zelf, zo blijkt uit verzoekers verklaringen, gestudeerd had in Pakistan en ook bij zijn terugkeer naar Afghanistan zijn studies verder zette (gehoorverslag CGVS, p. 17). Het lijkt dan ook allerminst logisch dat Fawad verzoeker zou proberen te overtuigen door het aangeven van enkele algemeenheden, zonder in detail treden, en het aangeven dat schoollopen niet nuttig is, nu laatstgenoemde stelling tegenstrijdig is met zijn eigen gedrag en dus niet echt overtuigend kan voorkomen.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker de motieven dat hij niet blijkt te weten of de familieleden van Fawad zoals zijn vader en broer ook aanhangers waren van de taliban en hij geen verduidelijking kan geven of Fawad ook andere jongeren aansprak over de taliban, geheel ongemoeid laat, zodat deze onverminderd gehandhaafd blijven. Dat verzoeker niet blijkt te weten of de broer van Fawad aanhanger was van de taliban klemt des te meer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat het de broer van Fawad was, samen met andere talibanleden, die hem kwam zoeken nadat Fawad gearresteerd was. Het feit dat verzoeker na deze gebeurtenis niet meer informatie betreffende de broer van Fawad trachtte te bekomen, wijst op een manifest gebrekkige interesse in zijn verklaarde problemen, welke de ernst en de geloofwaardigheid ervan op ernstige wijze relativeert.

Op basis van voorgaande vaststellingen stelt de Raad vast dat geen geloof kan worden gehecht aan het relaas betreffende verzoekers banden met en de aanmoediging om de taliban te vervoegen, van een klasgenoot, die lid was van de taliban.

2.4.2. Over de wijze waarop de broer van Fawad of de taliban zou geweten hebben wie Fawad had aangegeven bij de politie, oppert verzoeker thans in zijn verzoekschrift dat de leider van Fawad wel wist dat laatstgenoemde hem had aangemoedigd nu hij aangaf dat Fawad een foto van verzoeker aan de leider gaf en het dus mogelijk was dat Fawad's broer en enkele talibanleden geweten hebben wie Fawad had aangegeven bij de politie. Deze argumentatie betreft echter een *a posteriori*-verklaring die niet rijmt met verzoekers gezegdes dienaangaande op het Commissariaat-generaal. Verzoeker antwoordde op de vraag *'Hoe zijn broer Fawad en ander talibs te weten gekomen dat u of vader Fawad aan politie zouden gerapporteerd hebben'*, als volgt *'Omdat ik zijn vriend was van Fawad en misschien sprak hij daarover tegen zijn broer dat hij me wou meenemen naar de taliban en eens hij werd gearresteerd was ik verdacht door zijn broer en de taliban'*.

Aangaande de aangifte van Fawad aan de politie is verzoeker niet coherent in zijn verklaringen. Immers stelde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij zelf Fawad is gaan aangeven (vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 5), terwijl hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijk stelde *'Ik voelde me bedreigd door die jongen en sprak met mijn vader. Vader rapporteerde dat aan de politie (...)'* (gehoorverslag CGVS, p. 15). Thans in zijn verzoekschrift stelt verzoeker opnieuw dat hij zelf een klacht indiende bij de politie (verzoekschrift, p. 2). Gelet op de tegenstrijdige verklaringen over wie een klacht ging neerleggen bij de politie tegen Fawad, een gebeurtenis die aanleiding gaf tot het arresteren van Fawad en de daaropvolgende vervolging van verzoeker door Fawads broer en de taliban, wat aldus de kern uitmaakt van verzoekers asielrelaas, kan geen geloof gehecht worden aan de beweerde klacht en de daaropvolgende arrestatie van Fawad, waardoor verzoeker in de problemen zou zijn gekomen.

Ten overvloede stelt de Raad nog vast dat, indien verzoekers vader Fawad aangaf bij de politie, het merkwaardig is dat de vader van verzoeker niet door de taliban werd aangepakt, gezien de vader naar de politie ging om aangifte te doen van Fawads connecties bij de taliban. Waar verzoeker thans oppert dat zijn vader werd gedood door de taliban drie weken na zijn gehoor, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker deze bewering met geen bewijskrachtige stukken onderbouwt. Ook de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt en ter terechtzitting neerlegt, kunnen niet in aanmerkingen worden genomen (zie punt 2.4.4.). Daarnaast beperkt verzoeker zich tot de loutere bewering dat zijn vader werd vermoord door de taliban, zonder dat hij deze gebeurtenis verbindt met zijn vluchtmotieven. In de veronderstelling dat verzoeker dan toch zou willen aangeven dat zijn vader vermoord zou zijn door de taliban omwille van zijn asielrelaas, met name de problemen en arrestatie van Fawad, stelt de Raad vast dat het allerminst aannemelijk is dat de taliban, meer dan een jaar na verzoekers beweerde problemen met de taliban, verzoekers vader zou vermoorden omwille van voornoemde problemen. De hypothese dat verzoekers vader zou vermoord zijn door de taliban omwille van verzoekers beweerde problemen meer dan een jaar geleden, klemmt des te meer nu uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat de taliban ooit verzoekers vader gevisieerd zouden hebben omwille van de arrestatie van Fawad. Verzoeker gaf telkens te kennen dat de broer van Fawad en/of de taliban op zoek waren naar hem. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zij verzoekers vader met rust lieten (gehoorverslag CGVS, p. 15, 18-20).

Gezien verzoeker na zijn aankomst in België met zijn vader nog contact had, kan verwacht worden dat verzoeker zich informeerde over de arrestatie en wat vervolgens gebeurde met Fawad, gezien de gebeurtenissen rond Fawad en de implicaties die deze hadden voor verzoeker, de directe aanleiding waren voor verzoekers vlucht uit Afghanistan. De Raad stelt vast dat verzoeker maar weinig weet over het lot van Fawad na diens arrestatie, enkel dat hij naar de gevangenis werd gestuurd. Verzoeker had geen verdere informatie en wist niet of Fawad op het ogenblik van het gehoor op het Commissariaat-generaal nog steeds opgesloten zat, doch beperkt zich enkel tot het vermoeden dat hij nog in de gevangenis zat. Dergelijk gebrek aan informatie getuigt van een gebrekkige interesse in zijn beweerde problemen, welke de ernst en de geloofwaardigheid ervan in sterke mate relativeert.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan het neerleggen van de klacht tegen Fawad door verzoeker of zijn vader, de daaropvolgende arrestatie van Fawad en aan de vervolging van verzoeker, door Fawads broer en de taliban.

2.4.3. Betreffende de door verzoeker tijdens de asielprocedure neergelegde documenten, motiveert de commissaris-generaal *'De aangevoerde documenten vermogen niets aan bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara en die van uw vader kan hoogstens dienen als een bewijs voor jullie nationaliteit en identiteit. Deze worden echter niet in twijfel getrokken. Hetzelfde kan gezegd worden van uw rijbewijs, stemkaart, uw aanvraag tot een taskara en de voorgelegde eigendomsdocumenten. Zij vormen hoogstens een bewijs voor uw nationaliteit en identiteit, maar kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Daarnaast legt u nog diverse foto's van uw vader voor en een foto van uzelf. Deze foto's dragen echter niets wezenlijks bij aan uw asielrelaas en vormen geen bewijs van de problemen die u met de taliban in Afghanistan zou gekend hebben. Immers, volgens u is enkel uw vader te zien op de foto's en dit tijdens de uitvoering van zijn werk (CGVS, p. 9). Echter, de werkzaamheden van uw vader zijn niet de reden waarom u Afghanistan verliet (CGVS, p. 15). Ook verklaart u dat uzelf of uw familie nooit problemen hebben gekend met de taliban omwille van het werk van uw vader bij UNAMA (CGVS, p. 10). Om die reden en ook omwille van uw verklaring dat uw vader ondertussen gestopt is met zijn werkzaamheden bij UNAMA, wat ook blijkt uit de brief van UNAMA, kan dus besloten worden dat de diverse documenten die u voorlegt betreffende de werkzaamheden van uw vader niet relevant zijn voor uw asielrelaas en geen verband houden met uw persoonlijke problemen in Afghanistan en de reden waarom u Afghanistan verliet (CGVS, p. 6, 9, 15). Tot slot legt u nog een dreigbrief van de taliban voor (CGVS, p. 9). Hierbij moet worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde kunnen hebben als zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval gebleken is. Daarbij, uw kennis over de inhoud van deze dreigbrief is ook beperkt. Zo verklaart u dat de leider van de taliban deze brief zou geschreven en hebben, maar kent u de naam van deze leider niet. U vermoedt dat zijn naam misschien in de brief geschreven staat, maar weet het niet uit het hoofd (CGVS, p. 10). Gezien het belang van dit document voor uw asielrelaas mag echter van u verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van de precieze inhoud van dit document. Zeker aangezien u een opgeleide jongeman bent die zowel Pashtu als Dari spreekt kan men verwachten dat u meer moeite zou gedaan hebben zich te informeren over de inhoud van de brief. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder.'*

Waar verzoeker argumenteert dat de verwerende partij stelt dat zijn kennis over de inhoud van de brief te beperkt is en herhaalt wat hij aangaande de inhoud van de brief op het Commissariaat-generaal verklaarde, wijst de Raad erop dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal verzoekers kennis over de inhoud van de dreigbrief enkel te beperkt vindt daar hij verklaart dat de leider van de taliban de brief zou geschreven hebben maar hij de naam van deze leider niet kent. Waar verzoeker dienaangaande vervolgens stelt dat hij wel degelijk de naam van de leider heeft gegeven, doch hij enkel niet wist of de brief door de door hem genoemde leider was geschreven, bevestigt hij het motief van de bestreden beslissing dat hij de naam niet kent van de persoon die de brief zou hebben geschreven. Waar verzoeker aangeeft dat de commissaris-generaal het belang van de brief voor zijn asielrelaas erkent maar deze niet aanmerking neemt wat zeer merkwaardig is en een manifeste appreciatiefout uitmaakt in hoofde van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal, zoals verzoeker terecht opmerkt, wees op het belang van een dergelijk document voor verzoekers asielrelaas, doch dit argument net gebruikt om erop te wijzen dat gezien het belang dat een dergelijk document kan hebben voor verzoekers asielrelaas, van verzoeker mag verwacht worden dat hij op de hoogte is van de precieze inhoud van dit document, zeker gezien hij een opgeleide jongeman is die zowel Pashtou en Dari spreekt en er dan ook kan verwacht worden dat hij meer moeite zou gedaan hebben om zich te informeren over de inhoud van de brief. Verzoeker weerlegt deze pertinente motivering niet.

Gezien verzoeker de door de commissaris-generaal naar voren gebrachte pertinente motieven betreffende de door hem neergelegde documenten niet met valabele argumenten weerlegt, blijven deze onverminderd overeind en worden ze door de Raad overgenomen.

2.4.4. In zoverre verzoeker stelt dat hij overeenkomstig zijn recht op verdediging nieuwe stukken neerlegt, die nog niet zijn vertaald en verwijst naar het arrest *Singh et autres vs. Belgique* van het EHRM, waarna hij enkele paragrafen uit het arrest citeert, wijst de Raad erop dat de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde documenten niet vergezeld gaan van een eensluidend verklaarde vertaling, zodat deze conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) niet in overweging worden genomen. Ten overvloede stelt de Raad vast dat de drie documenten kopieën betreffen. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

In zoverre verzoeker ter terechtzitting drie documenten in het Frans voorlegt en hierbij beweert dat deze de vertaling zijn van de drie documenten gevoegd bij het verzoekschrift, stelt de Raad vooreerst vast dat hij op geen enkele wijze kan nagaan, en de raadsman van verzoeker ook niet aangeeft, welke vertaling bij welk document hoort. Verder stelt de Raad vast dat de vertalingen geen voor eensluidend verklaarde vertalingen betreffen, zodat deze, zoals reeds gesteld, conform artikel 8 PR RvV niet in overweging worden genomen.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest *Singh e.a. v. België* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, beperkt hij zich tot een loutere verwijzing naar het arrest en een citering van enkele paragrafen uit het arrest, zonder verder aan te geven waarom hij verwijst naar dit arrest of op welke wijze dit arrest deel uitmaakt van zijn argumentatie. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt als de personen die het voorwerp uitmaakten van voornoemd arrest. De Raad merkt op dat voornoemd arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. *In casu* werd verzoekers asielaanvraag niet afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden.

2.5. Waar verzoeker artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 citeert en meent dat de commissaris-generaal dit artikel niet correct heeft toegepast, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het KB van 11 juli 2003 gewijzigd werd door het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2010. Het nieuwe artikel 27 heeft dezelfde strekking en luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze

en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt niet aangetoond door de loutere stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit artikel niet correct heeft toegepast.

2.6. Waar verzoeker een aantal passages weergeeft uit de proceduregids van UNHCR en stelt dat onjuiste verklaringen niet op zich een voldoende reden zijn om de status te weigeren, dat de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren, dat hij in staat is om een heel doorleefd relaas te brengen, alsook waar hij verwijst naar arresten van de Raad evenals stelt dat het uiteindelijke doel van de asielprocedure niet uit het oog mag verloren worden en dat indien het relaas samenhangend is en hij in grote lijnen geloofwaardig beschouwd kan worden, hem het statuut van vluchteling of in subsidiaire orde, de subsidiaire bescherming moet worden toegekend, om in essentie aldus aan te tonen dat de bewijslast die op de asielzoeker rust niet te strikt dient te worden geïnterpreteerd, wijst de Raad er opnieuw op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel kan tenslotte slechts worden toegekend indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat *in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet het geval is. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De Raad stelt echter vast dat er van twijfel geen sprake is daar, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, terecht geoordeeld wordt dat aan verzoekers naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas en verzoeker deze niet kan herstellen, dient aldus geen diepe analyse over het gegrond karakter van verzoekers vrees te geschieden en is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag te toetsen.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de proceduregids van UNHCR, hoewel deze waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732), zodat verzoeker zich er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. Betreffende de verwijzing naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst de Raad erop dat in deze continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Elke asielaanvraag wordt immers individueel onderzocht op zijn eigen merites.

2.7. In zoverre verzoeker meent dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden, stelt de Raad vooreerst

vast dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering, zonder *in concreto* aan te geven van welke verklaringen de commissaris-generaal de voor verzoeker meest nadelige interpretatie heeft weerhouden in zijn beslissing. Overigens wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal in deze beschikt over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden afkomst, herkomst en vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545).

2.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.9. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade van voormelde wetsbepalingen.

2.10. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.11. De Raad wijst op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit dient te worden afgeleid dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade en waaruit blijkt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.12. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief in Jalalabad beschikt. De bestreden beslissing motiveert terecht dat *“Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming kan het volgende worden vermeld. Uit uw verklaringen blijkt dat u hoewel u uit Kunar afkomstig bent over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad. U bent immers een opgeleide, jonge en gezonde alleenstaande man (CGVS, p. 4). Bovendien spreekt u Pashtu en Dari, en heeft u een rijbewijs (CGVS, p. 4, 9-10). Deze vaardigheden zullen uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Uw vader bleek ook over voldoende financiële middelen te beschikken om uw reis naar Europa te betalen en jullie beschikken nog over diverse landbouwgronden die door landbouwers bewerkt worden (CGVS, p. 8, 14). Daarnaast zou u ook bekend zijn met de stad Jalalabad*

en er over een netwerk beschikken. Zo verklaart u dat u met u samen met uw vader soms naar Jalalabad ging en heeft uw vader ook een vriend in Jalalabad, die u zelfs hielp uw vlucht uit het land te regelen (CGVS, p. 12, 19). Daarbij, volgens uw oom Sardar woont uw tante Ogai ook in Jalalabad (CGVS Sardar Wali Faqir, p. 19). U beweert echter dat uw tante Ogai in Kunar woont, maar verklaart na confrontatie met de verklaringen van uw oom, dat het mogelijk is dat uw tante na uw vertrek naar Jalalabad is verhuisd (CGVS, p. 20). Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen met de taliban maakt u ook uw bewering niet aannemelijk dat u zich nergens anders in Afghanistan kan vestigen, omdat de taliban aan uw vader verklaard zouden hebben u overal te kunnen vinden (CGVS, p. 20). Er zijn bijgevolg dan ook geen aanwijzingen dat een hervestiging naar de stad Jalalabad in uw geval onredelijk zou zijn. In uw geval dient dan ook de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, meer bepaald in de stad Jalalabad, te worden beoordeeld.”

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift opnieuw erop wijst dat het voor hem niet mogelijk is om in Jalalabad te gaan leven omdat de taliban hem overal in Afghanistan kunnen vinden en hij helemaal niet in veiligheid is in Afghanistan, dat er een dreigbrief was van de taliban en hij bij terugkeer naar Afghanistan niet veilig zal zijn, herhaalt de Raad dat gezien er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers problemen met de taliban, hij ook niet aannemelijk dat hij zich nergens anders in Afghanistan kan vestigen.

In zoverre verzoeker stelt dat hij slechts enkele keren naar Jalalabad is gegaan en zijn vader inderdaad een vriend heeft die in Jalalabad leeft, maar dat dit geen reden is voor hem om in Jalalabad te gaan leven, dat er geen bewijs is dat hij bij die vriend kan gaan leven, brengt verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar, zoals blijkt uit onderhavig arrest, geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in Jalalabad. Daargelaten de hoegrootheid van verzoekers vertrouwdschap/bekendheid met de stad Jalalabad en de (on)mogelijkheid om bij de vriend van zijn vader te gaan leven, toont verzoeker immers niet aan dat hij als opgeleide, jonge en gezonde alleenstaande man (gehoorverslag CGVS, p. 4), die bovendien Pashtou en Dari spreekt, die een rijbewijs heeft (gehoorverslag CGVS, p. 4, 9-10) en over financiële middelen lijkt te beschikken, nu zijn vader de reis naar Europa kon betalen en verzoekers familie over diverse landbouwgronden beschikt (gehoorverslag CGVS, p. 8, 14), niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Jalalabad. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Jalalabad vestigt. Dit klemmt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker over een vestigingsalternatief in Jalalabad kan beschikken.

2.13. Verzoeker stelt dat in het nieuws kan gelezen worden dat Jalalabad geen veilige stad is. Derhalve dient te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier, nl. Subject Related Briefing (SRB) “Afghanistan” “*Veiligheidssituatie Jalalabad (...)*”, van 23 oktober 2012, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de

Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Jalalabad analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de *Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews* die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken.

Op basis van voorgaande vaststellingen concludeert de Raad dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker geciteerde artikels over verscheidene aanslagen in Jalalabad in de loop van het jaar 2012 doen geen afbreuk aan bovenvermelde informatie, doch sluiten aan bij de vaststelling dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend van aard is en voornamelijk gericht is tegen de Afghaanse en internationale troepenmachten alsook tegen hoge profielen of tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur. De verwijzing naar aanslagen tegen gouvernementele gebouwen, buitenlandse diplomatieke vertegenwoordigingen en NATO militaire basissen (aanslagen 15 april 2012) en naar de aanslag op de luchthaven van Jalalabad, een belangrijke basis van de NATO (12 december 2012), kan dan ook geenszins de aan het administratief dossier gevoegde gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie van het Commissariaat-generaal in een ander daglicht plaatsen.

In zoverre verzoeker verwijst naar een perscommuniqué van 3 juli 2012 waarin wordt gesteld dat België kwetsbare personen terugstuurt naar Afghanistan, dat dit land in oorlog is en dat zelfs de hoofdstad geen veilige/zekere stad is, stelt de Raad vast dat voorgaand artikel geen betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Jalalabad, zodat het geenszins de voormelde evaluatie van de veiligheidssituatie aldaar in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in een ander daglicht kan stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn.

2.14. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.15. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.16. Voor zover verzoeker nog zou menen dat zijn rechten van verdediging werden geschonden, dient uitdrukkelijk te worden gewezen op het feit dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen juridische procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415 van; RvS 12 september 2001, nr. 98.827), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

2.17. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER